

Imma Monsó

Mea culpa? No!

El col·lectiu de treballadors de l'ensenyament públic està suportant greuges importants des de fa temps i en silenci. Potser perquè està constituït per funcionaris (tot un privilegi en èpoques magres!, tot i que ningú es recordava d'ells quan qualsevol amb el mateix títol i amb el mateix càrrec cobrava tres vegades més), o potser perquè se'ls recrimina tenir "més vacances" (cosa que en els darrers temps ha deixat de ser certa i que, en tot cas, forma part del conveni laboral a què estan acollits). La realitat és, però, que els professionals de l'ensenyament públic regalen a l'administració una infinitat d'hores de feina que es tradueixen en caps de setmana corregint, reunions en què no es mesura el temps, jornades de portes obertes, preparació d'excursions i una pila de tasques addicionals que no cabrien en aquesta pàgina, a banda de no parar d'inventar noves estratègies (els alumnes d'avui dia s'avorreixen de seguida i fer classes cada vegada s'assembla més a fer un programa televisiu), fins al punt que si s'arriba a fer la vaga de zel que proposa un sindicat (i que consisteix a comptar escrupolosament les hores de treball *real* i negar-se a fer-ne ni una més), les molèsties ocasionades seran de gran envergadura.

Però a aquest col·lectiu no li agrada ocasionar molèsties: el contacte amb les criatures (i també el predomini femení entre el personal) infon en aquests éssers tan docents un sentiment maternal que els porta a empassar-se gripaus per tal de no perjudicar els alumnes i els fa propensos a vetllar pels seus *usuaris* com no ho faria un altre col·lectiu més baronívol o més ferotge, posem els Mossos, els miners, els estiba-

dors... O fins i tot els metges. Els treballadors de la sanitat pública, tot i que també vetllen pels seus usuaris, són capaços de fer esperar un infartat si no hi ha metge de guàrdia o de portar les llistes d'espera fins on calgui. Jo els veig capaços de dir, amb indignació però amb orgull: "Miri, a causa de

El col·lectiu de treballadors de l'ensenyament públic regala a l'Administració una infinitat d'hores de feina

les retallades s'haurà d'esperar deu anys fins perquè li canviï la vàlvula del cervell". En canvi, em costa d'imaginar un ensenyant dient a un pare: "Miri, a causa de les retallades s'haurà d'esperar deu anys per poder inscriure el seu fill a preescolar". El docent se sentiria, després de dir una cosa així, presa d'una culpabilitat insofrible i probablement tindria tendència a oblidar que és al Govern a qui li hauria de caure la cara de vergonya i no pas a ell. En una paraula: en temps de mobilitzacions aquesta actitud empàtica i altruista suposa un problema i una debilitat.

Però això està canviant, per fi. La indignació creix (es va veure a la manifestació de dissabte passat), i cada vegada un nombre més gran de centres es van sumant a les iniciatives que intenten salvaguardar la dignitat (cada vegada més malmesa) de l'ensenyament públic. És important informar els pares dels riscos concrets: el risc exacte de pneumònia dels seus fills (més alt o més baix en funció dels litres de gasoil que queden al centre, ja que són uns quants els centres que tenen els dies de calefacció comptats), el risc que suposen les vacants que no es cobreixen, i tants d'altres riscos que l'administració provoca i els empleats intenten contrarestar com poden. És important informar de tot això amb la cara ben alta si no volem que el tracte que es dona a l'ensenyament públic acabi per crear una fractura social sense precedents entre *fills de papà* i *tota la resta*. I per aconseguir-ho, és necessari que el col·lectiu d'ensenyants es desprengui (o ens desprenguem, en la mesura que sempre m'he sentit part d'aquest col·lectiu) d'aquesta enganxifosa culpabilitat.